

УДК 351.865

О. В. Ткаченко

В. В. Мальцев

УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ ЯК СКЛАДОВОЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ БЕЗПЕКИ

Здійснено аналіз чинного законодавства, а також доктринальних нормативних актів у сфері боротьби з організованою злочинністю. На основі цього аналізу висновлено, що бракує системної протидії організованій злочинності. Авторами запропоновано своє бачення щодо вдосконалення окремих заходів боротьби з організованою злочинністю в Україні. Акцентовано увагу на важливості визначення системи суб'єктів боротьби з організованою злочинністю, розмежування завдань та наділення відповідних повноважень з огляду на мету їхньої діяльності.

Окреслені питання стосовно участі Національної поліції у боротьбі з організованою злочинністю. Надано авторські концепції вдосконалення законодавства, що стосується боротьби з організованою злочинністю.

Ключові слова: *боротьба з організованою злочинністю, Національна поліція, державна безпека, сили безпеки, законодавство, нормативно-правові акти.*

Постановка проблеми. Військова агресія Російської Федерації у поєднанні із набуттям Україною статусу кандидата до Європейського Союзу поставила перед нашою державою низку викликів, вирішення яких потребує негайного вжиття конкретних заходів, спрямованих на приведення до певних критеріїв, у тому числі стабільної діяльності установ, що гарантують демократію, верховенство права, реалізацію прав людини, а також забезпечення спроможності взяти на себе зобов'язання, які випливають із членства в Європейському Союзі. Однією з вимог Європейського Союзу до України на шляху до повноцінного членства є ухвалення комплексного стратегічного плану реформування правоохоронної складової сил безпеки, що, на думку авторів, сприятиме вдосконалюванню діяльності різних сфер національної (державної) безпеки та діяльності суб'єктів сектору безпеки і оборони, зокрема сил безпеки держави. Слід зазначити, що актуальність реформування вітчизняної правоохоронної складової сил безпеки, розроблення дієвої та ефективної її моделі постала з моменту проголошення Україною незалежності, оскільки правоохоронні органи є

елементом сектору безпеки і оборони, діяльність яких спрямована на забезпечення визначених Конституцією України «безпеки громадянина», «громадської безпеки» та «безпеки держави». Практичні результати діяльності правоохоронних органів мають прямий вплив на довіру населення і громадських інституцій до держави. Також статус кандидата у члени Європейського Союзу означає, що країна, яка претендує стати членом Союзу, має прийняти європейське законодавство і перевести його у статус національного.

Умовою ефективної діяльності правоохоронної складової сил безпеки є спроможність протидіяти організованій злочинності як суспільно-небезпечному і системному явищу – найбільш небезпечному для держави елементу злочинності, що має власну систему протидії, у тому числі через корупцію. Треба визнати той факт, що організовані злочинні формування дедалі вдосконалюються і модернізуються (з використанням сучасних телекомунікаційних технологій – мережі Інтернет, новітніх засобів зв'язку та обміну інформацією; здійсненням

розрахунків за допомогою ринку криптовалют та аналогічних засобів розрахунків, діяльність яких не врегульована на законодавчому рівні), у зв'язку з чим перетворюються на транснаціональні організації.

Крім того, сучасна організована злочинність значною мірою впливає на політичну й економічну стабільність суспільства, унаслідок чого становить пряму загрозу державній безпеці. Відтак, одним із пріоритетних напрямів комплексного стратегічного плану реформування правоохоронної складової сил безпеки країни має бути розроблення пропозицій щодо вдосконалення інституцій, завданням яких є боротьба з організованою злочинністю, та внесення відповідних змін до законодавства України, що стосується боротьби з організованою злочинністю, у тому числі завдань, функцій та повноважень суб'єктів, які здійснюють боротьбу з організованою злочинністю, а також налагодження механізмів виконання зазначеного законодавства.

Слід зауважити, що співробітники правоохоронної складової сил безпеки, а також науковці, які досліджують питання боротьби з організованою злочинністю, указують на те, що у нашій державі на загальнонаціональному рівні бракує доктринального підходу до системної протидії організованій злочинності. Така ситуація спричинена змінами галузевого законодавства, організаційно-штатних структур суб'єктів, які здійснюють боротьбу з організованою злочинністю, зокрема Національної поліції та Служби безпеки України, а також невизначеністю напрямів їх реформування і змінами у зв'язку з цим завдань, функцій та повноважень. Відтак, однією з передумов реформування правоохоронної складової сил безпеки має бути визначення системи суб'єктів боротьби з організованою злочинністю, розмежування завдань та наділення відповідних повноважень з огляду на мету їхньої діяльності, у тому числі внаслідок удосконалення наявної законодавчої бази.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Питання стосовно реформування правоохоронної складової сил безпеки України, зокрема складової протидії організованій злочинності, були досліджені у наукових працях М. І. Ануфрієва, О. М. Бандурки, В. С. Брукаль, В. Д. Гвоздецького, В. Л. Грохольського, М. В. Гребенюка, В. О. Заросила, О. Ф. Кобзаря, В. П. Ковальчука, В. І. Литвиненка, Т. М. Міщенко, А. М. Подоляки, Б. В. Романюка, В. В. Строїч, О. Ю. Шостко та

інших учених. Поряд із цим М. Г. Вербенський, О. В. Головкін, О. С. Доценко, М. В. Корнієнко, Б. В. Лизогуб, Т. В. Мельничук, С. С. Мірошніченко, Т. М. Міщенко, О. В. Одинцова, І. В. Пшеничний, А. Д. Семикопний, Ю. Ю. Сорочик, В. Б. Школьний, Г. П. Жаровська та деякі інші науковці у своїх дослідженнях приділяли увагу питанням діяльності суб'єктів протидії організованій злочинності.

Водночас у зв'язку із змінами законодавства щодо організаційно-правових основ боротьби з організованою злочинністю, розмежування повноважень державних органів у сферах національної безпеки і оборони в контексті забезпечення державної (національної) безпеки **метою статті** є аналіз нормативно-правового забезпечення діяльності з протидії організованій злочинності в Україні, а також ролі Національної поліції як державного органу, який бере участь у боротьбі з організованою злочинністю.

Виклад основного матеріалу. Протидія організованій злочинності є правоохоронною функцією держави, яка здійснюється спеціально створеними органами, діяльність яких, а також їхні функції, компетенції та повноваження визначаються Конституцією і законами України. Також законами і підзаконними нормативно-правовими актами визначається механізм виконання будь-яким державним утворенням покладених завдань та функцій. Так, головні напрями загальнодержавної політики й організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю визначені Законом України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» від 30.06.1993 р. № 3341-ХІІ, основними завданнями якого є такі: створення загальних правових і організаційних засад у сфері боротьби з організованою злочинністю, сприяння її попередженню та ліквідації; визначення системи державних органів, що ведуть боротьбу з організованою злочинністю, та їх взаємовідносин; встановлення повноважень спеціальних державних органів по боротьбі з організованою злочинністю та спеціальних заходів, що здійснюються ними; встановлення обов'язків інших державних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю; правове забезпечення фінансових, матеріально-технічних та інших умов, необхідних для боротьби з організованою злочинністю; забезпечення гарантій прав громадян і юридичних осіб під час здійснення заходів боротьби з організованою злочинністю [1].

Проте наразі чимало науковців і практиків указують на те, що наведеним Законом України [1] не виконуються визначені для нього завдання. Зокрема, А. В. Мовчан і Р. С. Яблонський звертають увагу на те, що організована злочинність трансформується, і сьогодні інтенсивно позбавляється від атрибутів кримінальної субкультури. Сучасна організована злочинність відрізняється від організованої злочинності 90-х років минулого сторіччя саме тісними зв'язками з корумпованими чиновниками й олігархічними групами. У зв'язку із цим Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» є застарілим, більшість його норм суперечить іншим законодавчим актам, втратила свою актуальність і не відповідає вимогам сьогодення [2].

Зі свого боку, М. В. Гребенюк зазначає, що погіршення стану проблеми, пов'язаної з організованою злочинністю, насамперед, це наслідок дисбалансу нормативного забезпечення та відсутність стратегічного системного підходу на національному рівні. З огляду на комплексний характер організованої злочинності та погіршення криміногенної обстановки, впровадження комплексної системи боротьби з організованою злочинністю має бути одним із пріоритетних завдань сучасної державної безпеки [3].

Слід зазначити, що в Україні були схвалені довгострокові доктринальні нормативні документи, якими були спроби систематизувати погляди і напрацювати задуми щодо боротьби з організованою злочинністю. Так, Указом Президента України від 21.10.2011 р. № 1000/2011 була схвалена Концепція державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю, реалізовувати яку передбачалося протягом 2011–2017 рр. Реалізація наведеного документа мала сприяти зменшенню проявів організованої злочинності, зміцненню соціальної та політичної стабільності у державі, зростанню довіри інститутів громадянського суспільства до органів державної влади, підвищенню рівня захищеності громадян від злочинних посягань, розширенню та поглибленню діалогу між суспільством і владою, зміцненню позитивного іміджу України у світі та її інвестиційної привабливості [4].

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 16.09.2020 р. № 1126-р була схвалена Стратегія боротьби з організованою злочинністю, якою визначені напрями розвитку системи

боротьби з організованою злочинністю та механізми реалізації державної політики в сучасних умовах [5]. Цим нормативним актом задекларовано про: відсутність системного підходу до ведення боротьби з організованою злочинністю; неналежний рівень взаємодії правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю; застаріле і розбалансоване нормативно-правове забезпечення з питань боротьби з організованою злочинністю; використання застарілих форм і методів боротьби з організованою злочинністю та інші вади, викликані низьким рівнем ефективності боротьби з нею. Крім того, Стратегією боротьби з організованою злочинністю серед основних напрямів реалізації її завдань визначені такі: удосконалення нормативно-правового забезпечення боротьби з організованою злочинністю та формування ефективної системи інституційного забезпечення боротьби з організованою злочинністю. Зокрема, це вдосконалення нормативно-правового забезпечення боротьби з організованою злочинністю шляхом внесення змін до Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» з урахуванням практики його застосування та необхідності подальшого вдосконалення, і навіть щодо оптимізації системи спеціально утворених державних органів для боротьби з організованою злочинністю, порядку взаємодії та координації державних органів, що беруть участь у боротьбі з організованою злочинністю, інформаційно-аналітичного забезпечення, форм і методів боротьби з організованими злочинними угрупованнями [5].

Сумніви щодо ефективності заходів, визначених Стратегією боротьби з організованою злочинністю, та її реалізації висловлюють вітчизняні фахівці експертного середовища. Так, В. І. Литвиненко вважає, що зміст зазначеної Стратегії не повною мірою відповідає напрямам державної політики у цій сфері і не дає змоги її реалізації у повному обсязі. Стратегія потребує суттєвого доопрацювання, зокрема, у контексті визначення дієвих шляхів реалізації державної політики, яка передбачена Законом України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю». Реалізація цієї Стратегії боротьби у тому вигляді, у якому вона схвалена Урядом, не приведе до ефективних кроків у боротьбі з організованою злочинністю [6]. Удосконалення і внесення змін до Стратегії відповідно до змін у

сучасному суспільстві дадуть змогу налагодити ефективну взаємодію і координацію всередині національної правоохоронної складової сил безпеки та підвищити ефективність у сфері боротьби з організованою злочинністю в сучасних умовах [7].

На думку авторів цієї статті, Стратегія боротьби з організованою злочинністю може бути засадничим доктринальним документом, який стане основою для зрушень у питаннях систематизації підходу до заходів боротьби з організованою злочинністю. Одним із ключових напрямів реалізації заходів, запропонованих у змісті Стратегії, є використання позитивного досвіду країн Європи і світу стосовно визначення оптимальної системи державних органів, що здійснюють боротьбу з організованою злочинністю, забезпечення координації та взаємодії між ними й іншими державними органами зі своєчасного виявлення, запобігання та припинення діяльності організованих злочинних угруповань, осіб, причетних до такої діяльності. Зокрема, із цією метою Стратегією визначено, що для формування ефективної системи інституційного забезпечення боротьби з організованою злочинністю необхідно розмежувати та конкретизувати функції щодо боротьби з організованою злочинністю.

Держава, виконуючи свою правоохоронну функцію, має забезпечити протидію організованій злочинності. Саме тому розглядати питання протидії організованій злочинності необхідно через призму виконання функцій держави спеціально створеними відповідними органами, що діють згідно із Конституцією, законодавством України, визначеними завданнями, функціями, компетенціями та повноваженнями [8].

На сьогодні відповідно до п. 1 ст. 5 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» систему органів, які здійснюють боротьбу з організованою злочинністю, складають спеціально створені органи для боротьби з організованою злочинністю та державні органи, які беруть участь у боротьбі з організованою злочинністю в межах виконання покладених на них інших основних функцій. У свою чергу, у п. 3 ст. 5 наведеного вище Закону передбачено, що до державних органів, які беруть участь у боротьбі з організованою злочинністю, віднесено: органи Національної поліції і Служби безпеки України; органи

прокуратури України; органи доходів і зборів, органи Державної прикордонної служби України та органи державного фінансового контролю; органи і установи виконання покарань та слідчі ізолятори; розвідувальний орган Міністерства оборони України; Служба зовнішньої розвідки України; Національне антикорупційне бюро України; Бюро економічної безпеки України [1].

Як вважають автори статті, кількість правоохоронних органів, функцією яких є участь у боротьбі з організованою злочинністю, має бути зменшено, а їх повноваження розширені. Зокрема, державними органами, основною функцією яких повинна бути боротьба з організованою злочинністю, внаслідок здійснення низки організаційних реформ і законодавчих змін мають стати спеціально визначений структурний підрозділ Національної поліції та відповідні підрозділи Служби безпеки України.

На потребу перерозподілу функцій боротьби суб'єктів боротьби з організованою злочинністю звертають увагу науковці. Так, на думку О. І. Леуна, необхідні зміни системи суб'єктів боротьби з організованою злочинністю з відповідним перерозподілом їх функцій. Кожен правоохоронний орган цієї системи у межах своєї компетенції повинен протидіяти організованій злочинності, тоді як Служба безпеки України, так само у межах своєї компетенції, має боротися з організованою злочинністю, а також урахувати потенційні загрози, спричинені організованою злочинністю (розвідувально-підривною діяльністю іноземних спецслужб, які використовують можливості організованої злочинності, проявами транснаціональної та іншої організованої злочинної діяльності, що становить загрозу державній безпеці України), з використанням контролрозвідувальних форм і методів роботи [9].

Незважаючи на вади, які є у законодавстві, на сьогодні саме підрозділи Національної поліції відіграють важливу роль у протидії організованій злочинності, на що вказує статистика, наведена у звіті Національної поліції України про результати роботи у 2022 р. Попри воєнний стан, Національна поліція продовжує роботу, спрямовану на протидію організованій кримінальній протиправності в усіх її проявах. Так, забезпечено направлення до суду кримінальні провадження стосовно 360 організованих злочинних груп, у тому числі щодо 37 груп з міжрегіональними

зв'язками, по 27 – з корумпованими зв'язками та сформованих на етнічній основі. Задокументовано 62 злочинні організації та припинено злочинну діяльність 5 бандугруповань. Крім того, одним із пріоритетів діяльності Національної поліції України на 2023 р. Міністром внутрішніх справ України визначено протидію організованій злочинності [10].

Національна поліція України згідно зі ст. 1 Закону України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015 р. № 580-VIII є центральним органом виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку. Аналізуючи положення цього Закону України, якими визначаються система і структура Національної поліції, можна зробити висновок, що в них майже немає будь-якої конкретики. Крім того, відкритим залишається питання про функціональне призначення кожного органу поліції (кримінальної поліції, патрульної поліції, органів досудового розслідування, поліції охорони, спеціальної поліції, поліції особливого призначення), визначеного у ч. 3 ст. 13 відповідного Закону. Про це, зокрема, наголошують експерти Ради Європи. Серед деяких інших недоліків, на які звертали увагу експерти, – відсутність визначення повноважень і чіткої структури підрозділів поліції, що є порушенням принципу законності. Наразі у ст. 13 Закону «Про Національну поліцію» лише перелік підрозділів, які функціонують у її складі [11, с. 106]. При цьому у наведеному переліку не зазначено підрозділи, назва яких чітко й однозначно вказувала б на покладення на них спеціалізованих завдань боротьби з організованою злочинністю. Проте подібні підрозділи існували у складі МВС України до 2015 р. Це спеціальні підрозділи по боротьбі з організованою злочинністю, які були ліквідовані на підставі Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування органів внутрішніх справ» від 12.02.2015 р. № 193-VIII [12].

Отже, на сьогодні склалася така ситуація, коли не вироблено єдиного підходу з боку держави, а також бракує одностайної думки серед науковців та експертного середовища стосовно визначення системи суб'єктів протидії організованій злочинності, а відтак, не вирішені питання щодо їх функцій, завдань та повноважень у цій сфері.

Висновки

Організована злочинність з розвитком технологій і засобів комунікацій набуває нових форм і нового змісту, чим негативно впливає на політичну, економічну й інші сфери діяльності країни та державну безпеку в цілому. У зв'язку із цим політика держави у сфері боротьби з організованою злочинністю повинна бути системною і послідовною. Незважаючи на запровадження в Україні правового режиму воєнного стану, вітчизняне законодавство у сфері боротьби з організованою злочинністю необхідно вдосконалювати незалежно від наявних обставин. Ключовим завданням нормативно-правового забезпечення має стати прийняття закону, метою якого буде забезпечення умов боротьби з організованою злочинністю і створення механізмів такої діяльності з урахуванням світового досвіду, а також зобов'язань, які випливають із майбутнього членства України в Європейському Союзі.

Новий законодавчий акт повинен окреслити інституційне забезпечення боротьби з організованою злочинністю, а саме визначити суб'єктів, для яких боротьба з організованою злочинністю буде основною функцією, а також передбачити, якими мають бути новоутворені спеціальні підрозділи Національної поліції та Служби безпеки України. Передумовою дієвого механізму забезпечення боротьби з організованою злочинністю є створення умов для системності такої діяльності й ефективної взаємодії з іншими правоохоронними органами, які беруть участь у боротьбі зі злочинністю у межах покладених на них інших основних функцій і завдань.

У складі нових утворень необхідно створити відділи прогнозування, завданнями яких були б: 1) аналіз наявних і потенційно наявних можливостей організованих злочинних груп з метою надання пропозицій щодо заходів протидії організованій злочинній діяльності з урахуванням розвитку технологій і фінансових інструментів, що нівелюють «національні кордони»; 2) проведення системного аналізу умов, які впливають на діяльність організованих злочинних угруповань.

Системність у нормативно-правовому регулюванні боротьби з організованою злочинністю має базуватися: на запровадженні нових і вдосконаленні наявних норм кримінального, адміністративного, господарського,

фінансового, податкового законодавства та аналізі практики їх застосування; приведенні нормативно-правових актів у відповідність один до одного з метою уникнення розбіжностей та суперечностей; чіткому визначенні компетенції, завдань, функцій та повноважень суб'єктів боротьби з організованою злочинністю.

Подальші наукові пошуки за розглянутою проблемою будуть спрямовані на вивчення досвіду європейських країн стосовно діяльності суб'єктів боротьби з організованою злочинністю.

Перелік джерел посилання

1. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю : Закон України від 30.06.1993 р. № 3341-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12#Text> (дата звернення: 10.04.2023).

2. Мовчан А. В., Яблонський Р. С. Актуальні проблеми вдосконалення системи протидії організованій злочинності в Україні. *Соціально-правові студії*. 2021. Вип. 4 (14). С. 69–75.

3. Hrebenuk M. The directions of improving the legislative framework in the sphere of supply state security in the vector – fight against organized crime. *Public management. Interregional Academy of Personnel Management*. 2019. № 19 (4). Р. 78–91. URL: <http://surl.li/hmeqx> (Accessed: 10.04.2023).

4. Про Концепцію державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю : Указ Президента України від 21.10.2011 р. № 1000/2011. URL: <http://surl.li/hmerc> (дата звернення: 10.04.2023).

5. Про схвалення Стратегії боротьби з організованою злочинністю : Розпорядження Кабміну України від 16.09.2020 р. № 1126-р.

URL: <http://surl.li/bvqhy> (дата звернення: 10.04.2023).

6. Литвиненко В. І. Проблеми реалізації стратегії боротьби з організованою злочинністю на сучасному етапі. *Право. ua*. 2020. № 3. С. 118–128.

7. Санакоєв Д., Вашко А., Єфімов В. Імплементация європейської методології СОСТА в протидії організованій злочинності в Україні. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2022. № 1. С. 213–220.

8. Доценко О. С. Сучасна система суб'єктів протидії організованій злочинності в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2019. № 4. С. 111–115.

9. Леун О. І. Щодо реформування державної системи боротьби з організованою злочинністю. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2022. № 1-2. С. 115–119.

10. Звіт Національної поліції України про результати роботи у 2022 році. URL: <http://surl.li/hmeru> (дата звернення: 10.04.2023).

11. Мальцев В. В. Організаційні та правові засади діяльності Національної поліції України в умовах правового режиму надзвичайного стану : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / НДІ публічного права. Київ, 2019. 242 с.

12. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування органів внутрішніх справ : Закон України від 12.02.2015 р. № 193-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/193-19#Text> (дата звернення: 10.04.2023).

Стаття надійшла до редакції 12.04.2023 р.

UDC 351.865

О. Tkachenko, V. Maltsev

IMPROVEMENT OF LEGISLATION ON COMBATING ORGANISED CRIME AS A COMPONENT OF STATE SECURITY

Organised crime, with the development of technologies and means of communication, is acquiring new forms and new content, which negatively affects the political, economic and other spheres of the country's activity and the State security in general.

The authors analyse the current legislation and doctrinal regulations in the area of combating organised crime, and on this basis draw attention to the lack of systemic counteraction to organised crime. The authors offer their vision of improving certain measures to combat organised crime in Ukraine.

The doctrinal regulatory documents are reviewed. Based on the opinions of scholars, practitioners and experts on their effectiveness, the author suggests areas for their improvement.

Attention is drawn to the importance of defining the system of actors involved in combating organised crime, delineating tasks and vesting them with appropriate powers based on the purpose of their activities.

The results of the activities of the National Police units in the fight against organised crime in 2023 are presented. The author outlines the issues related to the participation of the National Police in the fight against organised crime in the system of actors in the fight against organised crime. Proposals are made to improve the legislation on combating organised crime, the systematic nature of which should be based on the introduction of new and improvement of existing provisions of criminal, administrative, economic, financial, tax legislation, and the practice of their application, and bringing them into line with each other in order to avoid discrepancies and contradictions between legal acts regulating the same or related legal relations, as well as the competence of the actors involved in the fight against organised crime.

Keywords: *fight against organised crime, National Police, state security, security forces, legislation, regulations.*

Ткаченко Олександр Вікторович – кандидат юридичних наук, старший дослідник, доцент кафедри державної безпеки Київського інституту Національної гвардії України
<https://orcid.org/0000-0002-3485-6603>

Мальцев Віталій Вікторович – кандидат юридичних наук, старший дослідник, старший викладач кафедри державної безпеки Київського інституту Національної гвардії України
<https://orcid.org/0000-0002-5052-2697>